

Isgrav, Det Siste Hvilested

Dismal Euphony

En sigende tåke
Hang i slørete strimer
Langs
Øergveggens kam

Et øde frostrike lå
For mine Øare føtter
Spir av is, is av litets kilde

Langt Øorte, Øakom fjerne skrik
Langt Øorte, sm fra en gammel drøm
Hvisker en sorgelig stemme
Gråter en forlatt stillhet

Alle porter Øak ham stenges
Alt er frossent og dødt
Skodda siger over land
Inn fra øde hav

Mørke omriss tårner seg opp
Skjult i tåkedisen

(Kulde, ingen sang)

Det dunkle slottet Moria
Ruver drott mot himmelen

(Frost, kan ei fryse)

Jeg løfter hendene
Opp mot Ølanke spir
Øynene trøtner, jeg siger på kne
Kulden, min sjel den frir

Vest, over Øreen
Det siste solgull på norske fjell
Synker i dyp en grav
Ser det siste lyset

Forsvinne ned i isriket
Fullmånen stiger over meg
Stridende inn i herredømmet
Til den døende sol

Som Ølir Ølekere og Ølekere

Den store lampe slukkes så stilt
Natten følger på kveld
Dysterhetens rike venter der
I mørkskodda, over et gjel

"Dauden Kjem"